

talskem okraju bode krščanski posestnik Peitler gotovo izvoljen za državnega poslanca. Slovenci mu bodo dali 12 glasov.

Kranjsko. Na shod katol. političnega društva je prišlo na Pristavo pri Trzinu 2000 vrlih Gorenjcev. — Deželni odbor bode bojda kmalu izdal ukaz zoper samo slovenske ulične napise v Ljubljani. Ali bode to storil iz lastnega nagiba ali na Heinovo komando, ne vemo povedati. — Volilni shod skliceta na dan 26. t. m. deželna poslanca dr. Papež in dr. Žitnik v Št. Vid pri Zatičini.

Primorsko. Na Goriškem sta kandidata za bodeče deželnozborske volitve Anton Klančič, župan v Podgori pri Gorici, in g. Bl. Grča, župnik v Sempasu. — »Lega Nazionale« se imenuje laško solsko društvo in je čiste pod bno nemškemu šulvereinu. »Lega Nazionale« ima že 82 podružnic. Od nasprotnikov se učimo marljivosti!

Gališko. Umrli je gališki rodoljub grof Ludovik Wodicki. Pri pogrebu so bili učni minister, namestnik in mnogo državnih in deželnih poslancev. — Ker bodo svetli cesar obiskali v Levovu deželno razstavo, namerava se sestaviti za to priložnost meščanska častna straža. — Dne 19. t. m. se je povodom razstave v Levovu začel dobro obiskan shod poljskih trgovcev. Došli jih je več tudi iz Prusije. — Kolera se v tej deželi prikazuje v 18 okrajih. Na dan ji za kolero umrje 60 do 80.

Vunanje države.

Rim. Pri sv. očetu je na god sv. Joahima bilo 16 kardinalov in mnogo škofov, da so jim častitali. Papež so jim pri tej priliki dali neko pismo, v katerem poudarjajo, da naj duhovniki pridigujejo priprosto in poljudno, kakor nekdanji apostoli.

Italijansko. Italijanski anarhisti ali prekucahi so se bojda zakleli, da hočejo Carnotovega morivca, Caseria, krvavo maščevati. To je sila žalostna novica, prav vesela pa je ta, da bode v Turinu od 2. do 6. septembra velikansk katoliški shod.

Francosko. Ministerski predsednik, Dupuy, je zelo bolan; vendar mu anarhisti strežejo po življenju. Zasledili so že dve taki anarhistični zaroti.

Angleško. Gornja ali gosposka zbornica je vsprejela postavo o šotski krajevni upravi nekoliko premenjeno. — Večina poslanske zbornice bi kaj rada, da se spremeni gosposka zbornica ali celo odpravi, ker ni hotela vsprejeti predloge o irskih najemnikih.

Nemško. V Berlinu so ujeli 40 anarhistov, ki so se shajali na nekem vrtu blizu pokopališča in imeli precej streliva. — Praktičen socijalni kurz ali shod, ki je med nemškimi katoličani že več let v navadi, bode letos od 15. do 20. oktobra v Freiburgu v Brizgovu.

Rusko. Do poboja je prišlo, ko so Rusi na povelje vilenskega glavnega gubernatorja zaprli katoliško cerkev v Krožah. Kmetje so se do krvavega upirali celo vojakom, in zaradi tega so tedaj zaprli 150 kmetov, ki pridejo sedaj pred sodišče v Vilni. Obsodba bode te dni in gotova sila ostra.

Srbsko. Kakor smo zadnjič poročali, sta se res hotela odpovedati svoji službi ministra Antonovič in Jovanovič, toda kralj ni hotel te odpovedi vsprejeti. — Milan hoče bojda postati vrhovni poveljnik vse vojske. No, Milanu ni toliko mar za vojaštvo, ampak za mastno službo ali celo za kraljevo krono.

Špansko. V tem kraljestvu še nimajo občne vojaške dolžnosti in zdaj hočejo ministri tako postavbo zbornice predložiti. — Vlada je v skrbéh zaradi ustaje v Maroki v Afriki, in da bi španske naselbine varovala, poslala je v Mazagan vojno ladjo.

Azija. Vojska veliko denarja požre, in zato iščejo Kitajci in Japonci posojila pri bogatinah. — Na Kitajskem so vsled vojske z Japonci začeli sovražiti in preganjati tujce, ker se bojijo ogleduhov. — V kratkem bode bojda bitka v kakem kraju na Koreji. Blizu 50.000 Kitajcev z generalom Li-Ning-Thuana se bliža, da planejo na japonsko vojsko, katera tudi šteje kakih 50.000 mož. Sicer se Kitajcem slaba godi.

Amerika. V Peru v Južni Ameriki je ustaja. Govori se, da ekvadorska vlada podpira vstaše in da ekvadorsko prebivalstvo želi vojsko s Peruom, kjer skoro večina ljudij ni zadovoljna z načelniki vlade. — Predsednik severnih ameriških Zjedinjenih držav, Cleveland, boleha na obistih.

Za poduk in kratek čas.

Kako je zavrnil nadvojvoda Franc Karol bahača.

Znano je, da se je oče našega presvetlega cesarja, rajni nadvojvoda Franc Karol (7. decbr. 1802. — 8. marcija 1878.) najrajsi mudil v prelepi Štajarski, v naši ožji domovini. On tega ni storil samo zavoljo naravnih krasot in lepote te dežele, ampak posebno so se mu dopadali ljudje, pristni štajarski korenjaki starega, poštenega kopita. Peš je prehodil marsikateri del gornjega Štajarja in pri tem potovanju podal se je neredkokrat v prijazen pogovor s preprostimi ljudmi, ker jih je hotel vsestransko opazovati in spoznavati.

Nekoč, tako se o njem bere, poprosi zgovorni nadvojvoda postarnega možicelna, katerega je došel, kod pelja pot proti Marija-Celju. Postrežljivi starček ne pokaže le pota, temveč je tudi pripravljen, neznanega tujca do omenjenega kraja spremiti, češ, saj ni več daleč in vrh tega še vem za krajši pot.

Ko storita nekaj korakov, prične se že prezanimiv pogovor med njima. Ko sta se že to in ono pogovorila, vpraša nadvojvoda svojega kašipota, je-li že videl cesarsko prestolico, velikanski Dunaj. »To se samo po sebi ume«, odreže se starček, če prav se mu je videlo, da se s tem le samo pobaha.

»No, kako se ti je pa tam dopadlo?« »Prav izvrstno«, de oni, »tako zeleno in hladno sicer tam ni, kakor je tukaj le med gorami, a zato pa tudi tam nikjer ni tako strmo in toliko pečin, kakor tukaj. Prav dobro sem se imel na Dunaju, da ti povem. Dunajčani so se zelo čudili, kako sem se še jaz zmotil v njihovo ponosno prestolico.« »To ti rad verjamem«, odvrne mu prijazni nadvojvoda ter se skrivaj namuzne. »Pravijo, da je Dunaj velik.« »Nekoliko večji je že, kakor moja rojstna vas, to sem pri prvi priči spoznal«, pripoveduje spremljevalec. »Si-li pogledal cesarsko palačo, si-li videl cesarsko rodbino?« »Se ve, da; čisto iz zlata je in z demanti, bisjerji in dragim kamenjem posuta in okrašena.« »Ali je to mogoče?« »Verjeti pa mi smeš, ker zlagal se še nisem svoj živ dan«, razlaga naš Štajarec ter nadaljuje svoje popisovanje. »Tla so s svilo in zametom preprežena, namreč tudi na dvorišču, da se ne zmoči tlak, kedar deži.«

»To bi pa rad enkrat videl, če bo le količkaj mogoče«, odvrne nadvojvoda. »Rad ti to verjamem, kajti vsakdo Dunaja še ni videl.«

»Dvorne stražnike si seveda tudi videl?« »Pravi štempiharji so, najmanjši meri več, kakor osem čevljev.«

»Kaj pa kaj porečeš o cesarskih muzikantih?« »Ravno tisti dan, ko sem jaz bil pri cesarski palači, so igrali in svirali, da mi je kar pete povzdigovalo. Še kedar je pri nas žeganje, nimamo take muzike.« »No

Dunajčani so pa gotovo na te svoje godce jako ponosni. Kaj pa, na zvoniku sv. Štefana si tudi brez dvoma bil? »To je naravno«. »Kako dolgo si pa hodil na-nj«. »E, samo dva dni sem potreboval, ker, čeprav sem že star in sključen, pa stopim pa še, če je treba«.

»Izgled in razgled si pač imel, da je bil kaj vreden, kaj ne?« »To se ve; sem videl najmanj pol Evrope, če ne več. Na primer Konstanopel se tako dobro vidi in če nastaviš rešpektlin, vidiš ljudi se po tistih turških strehah sprehajati ter duhan piti. Pa tudi sem v naš kraj se moraš obrniti. Jaz sem ravno videl, kako je po onem-le hribu bežal zajec pred lovskimi psi«.

In še več zanimivih podrobnosti je slišal potrpežljivi nadvojvoda. Naposled ga še vpraša, kako se mu je kaj godilo v mestnem vrtu. »Tisti pa je bil ravno takrat zaprt. Prevzetni Dunajčani me niso pustili va-nj«. »To je pa res škoda. Kaj ne, ti si lovec, če te prav obleka ne izdaja«. »Da, to sem«. »Si že veliko zverine postrelil, seveda, ker si tak korenjak«. »Menda je vsa, kolikor je nje v zadnjih štiridesetih zmanjkalo daleč na okrog, padla od moje puške«.

»Pa kaj sem te pozabil prej povprašati; cesarja si tudi gotovo videl?« »Seveda, prej pa pravi Štajarec, ki je vedno zvest svojemu ljubljenu vladarju, ne gre iz Dunaja, da ne vidi cesarja samega. Tako prijazno in vljudno se je sprehajal po mestu, pa le po lepših ulicah in cestah. Dolga, rudeča suknja iz škrlata, podobna talarju, katerega nosijo naš g. fajmoštar, segala mu je do pet; v desni držal je zlato, dragoceno palico, to je svoj scepter; na glavi pa ni imel klobuka, kakor ga imava midva, ampak svetlo krono, da se je le kar solnce v njej lesketalo. Res veselje ga je gledati, kako se spušča s prostimi ljudmi v prijazen pogovor. Le tega nikdar ne zamudi, če prideš kedaj na Dunaj!«

»Tvoj oče je bil tudi lovec, kaj ne«. »Seveda in tudi oče mojega očeta. Kaj pa bi tudi bil, če ne lovec!« »Saj so nekateri očetje še kaj drugega, ne samo lovec!«

»No, kaj pa je tvoj oče drugega bil, kakor lovec«, vpraša pogumno starček. »Cesar«, odgovori nadvojvoda nepriljeno. »Kaj se! Le bolj tiho govori, da te ne sliši kak žandarm in te ne vtakne v temo!«

»Brata imaš tudi katerega, kaj ne«. »Tudi«. »Ta pa je gotovo lovec?« »Ne«. »Kaj pa je?« »Cesar«. Neverjetno pogleda naš kažipot svojega tujca a stavi mu še prašanje, ali ima on kaj otrok? »Imam jih, hvala Bogu. Vsi so zdravi in pridni«. »No, kaj pa so oni?« »Starejši, Franc, je cesar in mlajši Maks, je tudi cesar«. »Beži, beži, pa koga drugega naplahtaj, pa ne mene!«

»To je vse res, mi smeš na mojo besedo verjeti. Tudi dve sinahi imam, ste tudi obé cesarici«. Spremljevalec nadvojvode ni vedel, kaj bi počel od samega smeha. Komaj, da je še stolkel vprašanje: »Kaj pa si za božjo voljo ti?« »Ko bi bil hotel, bil bi tudi cesar«, odreže se mu Franc Karol. Starček je imel vidno veselje nad dozdevno baharijo svojega tujca; njegova samohvala ga je jako zabavala.

Ko pa pridejo v Marija-Celje, odkriva se tujcu vse, globoko pripogiblje, mu roko poljubljuje, vse ga le nago-varja cesarska visokost itd. Kdo bi popisal, kaj je naš kažipot tu prestal! Gorko in vroče mu je prihajalo, pogled mu je jemalo, ni vedel, kam bi se dejal. Prijazno se mu na to zahvali nadvojvoda za spremstvo, mu stisne nekaj trdega v roko ter mu šaljivo reče: »Če še kedaj na Dunaj prideš, in bo mestni vrt zaprt, le pri nadvojvodu Franc Karolu se oglasi in vrt se ti bode odprl. Zdaj pa pojdi v cerkev ter se spovej, kar si se meni med potjo vsega nabahal«.

Smešnica. Major vpraša rekruta: »Ali znaš plavati?« Rekrut: »Znam, gospod major!« Major: »Kje si se učil?« Rekrut: »V vodi, gospod major!«

Razne stvari.

(Milostlj. knezoškof) so se dne 21. avgusta odpeljali v Pilštanj, kjer so drugi dan posvetili lepo slikano župnijsko cerkev in krasno prenovljene oltarje. Poprava cerkve in oltarjev stane 6000 gld.

(Volilcem) svojim bodeta poročala gospoda poslanca dr. Jurtela in dr. Gregorec o deželnem in drž. zboru v nedeljo, 2. septembra popoldne ob 3. uri na Črni ali Ptujski gori.

(V Sevnici ob Savi) so na predvečer cesarjevega rojstnega dne bile vse hiše lepo razsvetljene, le hiša nemškega advokata Kautschitscha (Kavčiča) je bila v temi. Drugi dan je sicer na svoji hiši razobesil zastavo, pa ne cesarske ali v Avstriji dovoljene, ampak »frankfurtarsko«, to je črno-rudečo-zolto.

(Vabilo k ustanovitvi) »bralnega društva« v Negovi, katera se bode vršila dne 9. septembra t. l. ob 3. uri popoldne, g. Špirk-ovih prostorih. Vspored: 1. »Pevčeva molitev«, mož. zbor. 2. Pozdrav. 3. »Domovina«, mož. zbor. 4. Slavnostni govor. 5. »Uboj«, mož. zbor. 6. Poročilo o delovanju začasnega odbora in pojasnjevanje pravil. 7. »Slovenec sem«, mož. zbor. 8. Volitev odbora in predsednika. 9. »Hej Slovani«, mož. zbor. 10. Nasveti in vpisovanje udov. 11. »Lahko noč«, mož. zbor. Uljudno vabi odbor.

(»Marija Pomagaj« in »Sv. Višarje«.) Štajarski romarji na Sv. Višarje so letos nazaj gredoč se zglasili tudi pri »Mariji Pomagaj«. Tukaj se stavi prelepa cerkev, čeravno se je ta božja pot še le v novejšem času začela. Romarjem stavba jako ugaja. A mnogoteri so izraževali željo, naj se tudi na Višarjah kaj popravi. Kapelice ob potu na Sv. Višarje so celo zapuščene, prav revna je tudi romarska cerkev.

(Naglo smrt) je storil 15. t. m. umirovljeni davčni nadzornik Steyr v Magdalenskem predmestju v Mariboru. Ko je v jutru vstal, zadela ga je kap.

(Posojilnica pri Mariji: nežni na Velki), zadruga z neomejenim poročtvom začne vkljub mnogovrstnim napadom in zaprekam nasprotne stranke in renegatov s 1. septembrom t. l. svoje delovanje. Hranilne vloge se bodo obrestovale po 4%, za posojila se bo zahtevalo 5½%. — Č. g. Franc Pignar, župnik pri Mariji Snežni, je načelnik, Avgustin Pestiček, knjigovodja, Jurij Zver, denarničar, Rajmund Sfiligoj, računski pregledovalec, Anton Raušl, načelnikov namestnik. Namen tega narodnega denarnega zavoda na nemški meji je, edino v prid slovenkega naroda delovati; zatoorej Slovenci pridni ga podpirajte po geslu: »Svoji k svojim!« (Celjani v strahu) T. dni se je raznesel glas, da je v Celju nekdo zbolel za koleru. To nikakor ni res, pač pa ima nekaj otrok škrlatico in davico, kar pa mestni očetje pred svetom zamolčijo.

(Strela) je 14. avgusta udarila v poslopje posestnika Filipa Šketa v Gornji Kostivnici in je vpepelila hišo in svinjak. Škoda znaša 1200 gld., ali poslopje je bilo zavarovano samo za 180 gld.

(Sneg) je padel v noči od zadnje sobote na nedeljo na Gorenjskem Kranjskem, posebno na planinah okoli Kamnika. Enaka, zdaj nepričakovana vest se sliši iz Bosne. Ni čuda, da je pri nas vreme skoro jesensko postalo in se je bati mraza ali slane.

(Velikanski požar) je bil več dnij v Reki. Zgorela so na kolodvoru javna skladišča ali magacini in vse blago v njih, kakor moka, kava, sladkor, spiritus. Mnogo vina se je v bližini skvarilo vsled velike vročine. Vsa škoda znaša nad 2 milijona gld.

(Utonila) sta v Stonjcih niže Ptuja dne 9. t. m. devetletni in jedenajstletni sin sedlarja Alojza Zemljariča v Dravi pri kopanju, ker nista znala plavati.